

 Knizky.sk

Herbert George
Wells

MOL "GENUS
NOVO"

MOL — „GENUS
NOVO”

HERBERT GEORGE
WELLS

EKNIZKY.SK

MOL — „GENUS NOVO” by eknizky.sk is licensed
under a Creative Commons
Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0
International License, except where otherwise noted.

Obsah

MOL — „GENUS NOVO”

I

MOL — „GENUS NOVO”

Snad slyšeli jste o Hapleyovi — ne W. T. Hapley, syn, ale proshilý Hapley, Hapley spisovatel Periplaneta Hapliia, Hapley entomologista. Pakli ano, víte alespoň o velikém sporu mezi Hapleyem a professorem Pawkinsem. A přece některé z jeho následků budou vám novými. Pro ty, kteří o ničem nevědí, k vysvětlení jednoho neb dvou slov jest zapotřebí, která pohodlný čtenář může zběžně pročísti, dovoluje-li to jeho bezstarostnost.

Jest ku podivu, jak velmi široko jest rozptýlena neznalost vskutku tak důležitých událostí, jako jest tento spor Hapley-Pawkins. Ony epochální a opětuující se rozepře, které otrásaly Geologickou Společností, jsou, vskutku věřím, téměř úplně neznámy mimo členy tohoto sboru. Slyšel jsem muže skvělého, povšechného vzdělání vypravovati o hlučných scénách při těchto sezeních jako o hašteření se představených náboženské obce v jejich schůzích. Nyní velká nenávist anglických a skotských geologů trvá již půl století a „zanechala hluboké a bohaté stopy na těle vědy“. A tato záležitost Hapley-Pawkins, ač spíše jen osobní věc,

rozvířila vášně stejně hluboko, ne-li hlouběji. Váš prostý muž nemá ponětí o horlivosti, která pobádá učeného badatele, o zuřivém odporu, který v něm můžete probuditi. Jest to odium theologicum v nové podobě. Jsou lidé, na příklad, kteří by milerádi upálili profesora Raye Lankastera ve Smithfieldu, že takovým způsobem pojednal o „měkkých“ v Encyklopaedii. To fantastické rozšiřování Cephalopodů, aby v ně zahrnul Pteropoda . . . Avšak uchylují se od Hapleye a Pawkinse.

Spor počal před mnoha lety revisí Microlepidopter (ať jsou jakékoliv) Pawkinsem, ve které zrušil nový druh, utvořený Hapleyem. Hapley, který byl vždy svárlivý, odpověděl na to příkrým odmítnutím celého roztržení Pawkinsova. Pawkins ve své „Odpovědi“ podotkl, že Hapleyův mikroskop byl tak chybný, jako jeho pozorovací schopnosti, a nazval ho „nezodpovědným pletichou“. Hapley nebyl profesorem v oné době. Hapley ve své odpovědi „mluvil o nevědomých sběratelích“ a označil, jako by jen mimochodem, Pawkinsovu revisi jako „div bezúčelností“. Byla to válka na nůž. Ačkoliv sotva by zajímalo čtenáře, abychom podrobně mluvili o tom, jak tito dva velcí mužové se přeli, a jak mezera mezi nimi šířila se, až od Microlepidopter byli ve válce o každou přístupnou otázku v entomologii. Byly to pamětihodné příběhy. Časem sezení Královské Entomologické Společnosti nepřipomínala nic tak dobře, jako sněmovnu

poslanců. Celkem, myslím, že Pawkins byl blíže pravdě než Hapley. Ale Hapley byl obratný v řečnickém umění, měl nadání vzácné u učeného muže, totiž sesměšnití jiného, byl obdařen nezměrnou energií a velmi jemně pociťoval bezpráví ve věci zrušeného druhu; kdežto Pawkins byl muž těžkopádného chování, unavující řeči, podobou ne nepodobný sudu na vodu a nadmíru svědomitě dovolával se dokladů; byl podezříván, že se uchází o úřady v museích. Proto mladí muži družili se kolem Hapleye a tleskali jemu. Byl to dlouhý zápas, záštiplný od počátku a vzrůstal konečně k nelítostnému nepřátelství. Postupné změny štěstí, tu k výhodě jedné strany a tu druhé strany — tu Hapley byl trýzněn některým úspěchem Pawkinsovým, a tu Pawkins oslněn Hapleyem, náležejí spíše dějinám entomologie než této povídce.

Než v r. 1891 Pawkins, jehož zdraví se zhoršilo po nějakou dobu, uveřejnil jisté dílo o „mesoblastu“ smrtihlava. Jaký jest asi mesoblast smrtihlava, nezajímá nás ani dost málo V této povídce. Než dílo bylo daleko pod jeho obyčejnou úroveň a dalo Hapleyovi podnět, po kterém toužil po léta. Zajisté, že pracoval dnem i nocí, aby co nejvíce získal z vítané příležitosti.

V pečlivé a důkladné kritice roztrhal Pawkinse na padrť — lze si představití jeho neuspořádaný černý vlas a jeho lstivé, tmavé oči metající blesky, když šel na svého nepřítele — a Pawkins sepsal

odpověď, zdržlivou, neúčinnou, s žalostnými mezerami mlčení a přece rozhořčenou. Nebylo pochybnosti, že chce zraniti Hapleye, ani, že jest neschopen tak učiniti. Ale málokterí z těch, kteří jej slyšeli — nebyl jsem v oné schůzi — věděli, jak těžce tento muž jest nemocen.

Hapley pokořil svého protivníka a přál si jej doraziti. Následoval jednoduchý, brutální útok na Pawkinse v podobě pojednání o povšechném vývoji molů, pojednání, podávající důkaz o nadmíru mimořádném rozsahu duševní práce, a přece zahaleno v prudký hašteřivý tón. Prudké, ač vskutku bylo, poznámka vydavatelova praví, že jest umírněné. Musilo zalíti Pawkinse v tváři hanbou a studem. Neoponechalo jediného úkrytu; bylo vražedné co do důvodu a nezměrně pohrdavého tónu; hrozný to zjev na sklonku let v životní dráze onoho muže.

Svět entomologistů bez dechu očekával odpověď od Pawkinse. Byl by o jednu se pokusil, neboť Pawkins byl vždy zmužilý. Ale když vyšla, překvapila je. Neboť odpovídající Pawkins byl zachvácen chřipkou, jež přešla v zánět plicní a zemřel.

Byla to asi tak účinná odpověď, jaká povstati mohla za těchto okolností, a široce obrátil se proud mínění proti Hapleyovi. I lidé, kteří nejradostněji tleskali těmto gladiatorům, zvažněli při tomto výsledku událostí. Nebylo rozumného důvodu k

pochybnosti, že lítost nad porážkou přispěla k smrti Pawkinsově. To byl i konec vědeckého sporu, pravili vážní lidé. Jiný zdrcující útok byl již v tisku a objevil se den před pohřbem. Nemyslím, že Hapley se snažil, aby jej zastavil. Lidé pamatovali, jak Hapley ušval svého odpůrce a zapomínali na omyly onoho odpůrce. Utrhačná satira špatně se čte nad čerstvě nasypaným rovem. Věc vyvolala krátkou zprávu v denních listech. To jest, proč jsem se domníval, že jste snad slyšeli o Hapleyovi a o tomto sporu. Než, jak jsem již podotkl, vědečtí pracovníci žijí namnoze ve svém vlastním světě; polovice lidí, možno říci, kteří se ubírají každého roku Picadilly k Akademii, neřekla by vám, kde učené společnosti jsou domovem. Mnozí dokonce se domnívají, že „bádání“ jest jistým druhem šťastných, rodinných klecí, ve kterých muži všeho druhu mírumilovně leží pospolu.

Ve svých soukromých myšlenkách Hapley nemohl Pawkinsovi zapomenouti, že zemřel. Za prvé, byl to všední úskok, aby unikl naprostému zpráchnivění, které Hapley jemu chystal, a za druhé, zanechal Hapleyovu mysl s nepříjemnou v ní mezerou. Dvacet roků úsilně pracoval, někdy dlouho do noci, a sedm dnů týdně, s mikroskopem, pitevním nožem, sběrnou sítkou a perem, a téměř zcela z ohledu na Pawkinse. Evropský věhlas, kterého získal, vzrostl jako nahodilá okolnost v onom velkém a přirozeném nepřátelství.

Propracoval se postupně až k velkému vzestupu za poslední rozepře. Usmrtila Pawkinse, ale vyhodila též Hapleye ze sedla, obrazně řečeno, a jeho lékař poradil mu, aby vzdal se práce na nějaký čas a odpočíval. Tak Hapley odebral se do pokojné dědiny v Kentu a myslil dnem i nocí na Pawkinse, a dobře o něm mluvit v jeho blízkosti, bylo nyní nemožno.

Konečně Hapley počal chápati, jakým směrem bývalé jeho zaměstnání tíhlo. Rozhodl se, pustiti se s ním v boj a pokusil se čísti novely. Než nemohl spustiti s myslí Pawkinse, bílý ve tváři, an přednáší poslední svou řeč — každá věta krásnou příležitostí pro Hapleye. Obrátil se k básnictví — a shledal, že nemá naň vlivu. Pročítal „Zábavy islandských nocí“, až jeho „příčinný význam slov“ byl nesnesitelně polekán „Haluzí v láhvi“. Pak přešel na Kiplinga a našel, že „ničeho nedokazuje“, kromě toho jest nešetrný a všední. Tito učení lidé mají své hranice. Na to nešťastně zkusil Besantův „Život v domě“ a první kapitola připomněla jeho myslí učené společnosti a Pawkinse ihned.

Tak Hapley obrátil svůj zřetel k šachu a poznal, že poněkud více jej uklidňuje. Záhy ovládal tahy a hlavní gambity a jednodušší závěrečná postavení a počínal vítěziti nad vikářem. Avšak tu cylindrické obrysy nepřátelského krále počínaly připomínati Pawkinse povstávajícího a těžkým dechem zoufale se bránícího proti šach-matu, a Hapley rozhodl se zanechati šachu.

Snad studium některého nového odvětví vědy bylo by konečně lepší zábavou. Nejlepším odpočinkem jest změna zaměstnání. Hapley umínil si věnovati se diatomaceím a dal si poslati z Londýna jeden ze svých menších mikroskopů a Halibutovu monographii. Domníval se, že snad, kdyby vyvolal prudký spor s Halibutem, byl by s to počíti svěží život a zapomenouti na Pawkinse. A velmi záhy byl v pilné práci, dle svého obvyklého, namáhavého způsobu, u těchto mikroskopických obyvatelů křemičitého prachu cest.

Bylo to třetího dne diatomaceí, když Hapley povšiml si nového přírůstku k místní fauně. Pracoval pozdě u mikroskopu a jediným světlem v pokoji byla jasně zářící malá lampa, skýtajíc zvláštní formu zeleného stínu. Jako všichni zkušené mikroskopující, Hapley měl obě oči otevřeny. Je to jediná cesta ubrániti se převeliké námaze. Jedno oko bylo nad přístrojem a před ním bylo zřejmo kruhové pole mikroskopu, kterým šedivý diatom zvolna se pohyboval. Druhým okem Hapley hleděl zároveň do prázdna. Byl jen nejistě si vědom mosazné strany přístroje, osvětlené části povlaku stolu, sešitu zápisek, podstavce lampy a ztemnělého pokoje v pozadí.

Náhle jeho pozornost upoutala se od jednoho oka ke druhému. Stolní sukno bylo z látky zvané obchodníky tapetou a barvy spíše světlé. Vzorek byl ve zlatě, s malou příměsí karmínové a bledě modré

barvy na šedé půdě. V jednom bodě vzorek zdál se přesunout a bylo znáti chvějící se pohyb barev v tomto bodě.

Hapley náhle pohnul hlavou zpět a hleděl oběma očima. Jeho oči rozevřely se rychle údivem.

Byl to velký mol aneb motýl; jeho křídla napjala se jako motýlí.

Bylo zvláštní, že byl vůbec v pokoji, neboť okna byla zavřena. Zvláštní, že by byl neupoutal jeho pozornost, když přilétal k nynějšímu svému místu. Zvláštní, že ihned přilétl na stolní sukno. Mnohem podivuhodnější, že jemu, Hapleyovi, velkému entomologovi, byl naprosto neznámým. Nebyl to klam. Plížil se zvolna k podstavci lampy.

„Genus novo, nebesa! A v Anglii!“ pravil Hapley udiven.

Pak náhle pomyslně na Pawkinse. Nic by tak nerozrušilo Pawkinse ... A Pawkins byl mrtev!

Cosí kolem hlavy a těla hmyzu připomínalo obzvláště Pawkinse, právě jako král v šachu.

„Zpropadený Pawkins!“ řekl Hapley. „Ale musím jej chytiti.“ A ohlížeje se kolem po nějakém pohodlném předmětu k chycení mola, povstával zvolna z křesla. Náhle hmyz se vznesl, narazil na okraj stínu lampy — Hapley slyšel slabý náraz — a zmizel ve stínu.

V okamžiku Hapley sejmul stínítko, takže celý pokoj byl osvětlen. Tvor zmizel, ale záhy jeho cvičené oko odkrylo jej na papírem kryté zdi u dveří. Šel k

němu, svíraje stínítko lampy, aby jej chytil. Dříve než byl přiměřeně blízko, mol vzlétl znovu a poletoval kolem pokoje. Dle povahy svého druhu poletoval v prudkých nárazech a obrazech, zdálo se, že mizí zde a objevuje se tamto. Jednou Hapley po něm uhodil a chybil, pak znova.

Po třetí narazil na svůj mikroskop. Přístroj se zakolísal, narazil na podložku, převrhl lampu a hřmotně padal na podlahu. Lampa převrátila se na stole a na štěstí zhasla. Hapley octl se v temnu. S uleknutím cítil, že cizí mol doráží do jeho tváře.

Bylo to k zlosti. Neměl světla. Kdyby otevřel okno, tvor by uletěl. V temnu viděl Pawkinse, an zcela zřejmě jemu se vysmívá. Pawkins měl vždy sytý smích. Proklínal zuřivě a opřel nohu o dveře.

Ozvalo se bázlivé klepání na dveře.

Pak se otevřely, asi na stopu zšíří, a velmi zvolna polekaná tvář majitelky domu objevila se za růžovým plamenem svíce; měla noční čepici nad šedivým vlasem a jakýsi purpurový oděv byl přehozen přes ramena. „Co to bylo za hroznou ránu?“ tázala se. „Něco snad — —“ Neznámý mol objevil se poletuje kolem mezery mezi dveřmi. „Zavřete dveře!“ pravil Hapley, prudce se na ni vyřítiv.

Dveře spěšně zapadly. Hapley octl se v temnu samotén. Pak v přestávce slyšel, že paní jde rychle po schodech nahoru, uzamýká své dveře, táhne cosi těžkého po pokoji a staví proti nim.

Hapleyovi bylo zřejmým, že jeho zjev a chování

byly podivínské a jiné znepokojující. Zpropadený mol! a Pawkins! Nicméně bylo mu líto, přijít nyní o mola. Tápal do síně a našel sirky, když byl poslal svůj klobouk k zemi s rachotem podobným bubnu. S rozžatou svící vrátil se do pracovny. Mol nebyl k spatření. Ale jeden okamžik se zdálo, že poletuje kolem jeho hlavy. Hapley velmi náhle se odhodlal, vzdát se mola a jít na lože. Ale byl pobouřen. Celou noc jeho spánek byl přerušován sny o molu, Pawkinsovi a paní domu. Dvakrát v noci vstal a vnořil hlavu do studené vody.

Jedna věc byla jemu zcela jasná: Paní domu neporozuměla by ovšem, co jest neznámý mol, obzvláště, když se nepodařilo se jemu jej chytiti. Nikdo, leda entomolog, neporozuměl by zcela, co on chápal. Byla asi zděšena jeho chováním, a přece opomenul přemýšlet, jak by vše jí vysvětlil. Umínil si, že ani slovem nezmíní se o událostech minulé noci. Po snídani spatřil ji v zahradě a rozhodl se, jít ven a mluvit s ní, aby ji znova upokojil. Mluvil k ní o hrachu a bramborách, včelách, housenkách a o ceně ovoce. Odpovídala jako obvykle, ale patřila naň poněkud podezřele a zůstala státi, procházeli se, tak že byl vždy mezi nimi záhon květů aneb řada hrachu, aneb cosi podobného. Po chvíli cítil, že jej prapodivně dráždí toto chování, a aby ukryl svůj nepokoj, vstoupil do domu a hned na to vyšel na procházku.

Mol aneb motýl, vlekoucí nepříjemnou vůni

Pawkinsovu s sebou, neobjevil se při této procházce, ježto namáhal se dle nejlepší své vůle, aby odvrátil od něho pozornost. Jednou viděl jej zcela jasně, s křídly rozpjatými, na staré, kamenné zdi, která běží podél západního okraje parku, ale přiblíživ se shledal, že jsou to jen dva útržky šedivého a žlutého mechu. „To,“ pravil Hapley, „jest zvrácený přelud. Místo, aby motýl podobal se kamenu, zde jest kámen, který podobá se motýlu!“ Jednou cosi zašustělo a letělo kolem jeho hlavy, ale silou vůle vyhladil tento dojem znovu ze své mysli.

Odpoledne Hapley navštívil vikáře a rozmlouval s ním o theologických otázkách. Seděli v malé besídce, kryté břechtanem, a kouřili mezi hádkou. „Pohledte na tohoto mola!“ pravil Hapley náhle, ukazuje k okraji dřevěného stolu.

„Kde?“ tázal se vikář.

„Nevidíte mola na okraji stolu tamto?“ tázal se Hapley.

„Ovšem, že nikoliv,“ řekl vikář.

Hapley byl ohromen. Těžce oddechoval. Vikář hleděl naň upřeně. Patrně neviděl ničeho. „Oko víry není lepší než oko vědy,“ řekl Hapley váhavě.

„Nevidím, co ukazujete,“ řekl vikář, považuje toto za část jeho důkazu.

Této noci Hapley našel mola plížícího se po ložní pokrývce. Usedl na okraji postele s ohrnutými rukávy košile a přemýšlel v duchu. Nebyl to čistý přelud? Věděl, že upadá duševně a zápolil o své

zdraví s touž klidnou energií, kterou dříve vyvíjel proti Pawkinsovi. Tak utkvělý jest duševní návyk, že cítil, jako by byl dosud v zápasu s Pavkinsem. Byl dobře znalý psychologie. Věděl, že takové smyslové illuse vyskytují se jako následek duševního namáhání. Než hlavní věcí bylo, že nejen viděl mola, slyšel jej, kdykoliv se dotkl stínítka lampy, potom, kdykoliv narazil o stěnu a cítil, že naráží na jeho tvář v temnu.

Pohlížel naň. Nebyl podoben zdání, ale byla to úplně zřejmá hmota hledící do světla svíce. Viděl jeho chlupy porostlé tělo a krátká, opeřená tykadla, skloubené končetiny, ano i místo, kde prach byl setřen s křídla. Pojednou pojal jej hněv, proč sám se bojí malého hmyzu.

Majitelka domu opatřila si sluhu, aby spal v jejím pokoji této noci, poněvadž bála se býti samotna. Kromě toho uzamkla dveře a přisunula skříň k nim. Naslouchali a mluvili šeptem, když odebrali se na lože, ale nic se nepříhodilo, co by je polekalo. Kolem jedenácté odvážili se shasnouti svíci a oba byli pohříženi ve spánek. Probudili se prudkým nárazem a seděli v posteli, poslouchajíce v temnu.

Pak slyšeli nohy ve střevících chodící sem tam v Hapleyově pokoji. Křeslo bylo převrhnuto, pak prudké klepnutí na stěnu. Pak porcelánová ozdoba sřítla se do pláště křbového. Náhle dveře pokoje se otevřely, a slyšeli jej, že sestupuje po schodech. Tulili se jeden ke druhému, naslouchajíce. Zdálo se, že

tančí na schodech. Tu buď sešel prudce po třech nebo čtyřech schodech, pak opět stoupal nahoru, aneb spěchal dolů do síně. Slyšeli, že stojan na deštníky se překotil, a okénko ve dveřích prasklo. Pak smělá rána a řetěz zarachotil. Otevíral dveře.

Spěchali k oknu. Byla ponurá, šedá noc; nepřerušená téměř plocha vodnatého mraku plynula měsícem a křoviny a stromy před domem černaly se proti bledé stezce. Viděli Hapleye, podobného duchu v košili a v bílých spodcích, an běží na tu neb onu stranu stezky a bije do vzduchu. Nyní se zastavil; tu mrštil sebou rychle po čemsi neviditelném, anebo pohyboval se za tímže se stálými údery. Konečně zmizel jejich zraku s cesty směrem k písečnému násypu. Pak, když se domlouvali, kdo by měl jít dolů a zavřítí dobře dveře, vracel se. Kráčel velmi rychle a šel rovnou domů, uzavřel pečlivě dveře a odcházel klidně do své ložnice. Pak vše bylo klidno.

„Paní Colwillová,“ řekl Hapley, volaje dolů se schodů druhého rána. „Doufám, že jsem vás nepolekal v noci.“

„Víte dobře, proč se mne tážete!“ pravila paní Colwillová.

„Vskutku, jsem náměsíčník, a poslední dvě noci byl jsem bez své uspávací směsi. Není ničeho, co by vás mohlo znepokojovati. Lituji, že jsem učinil ze sebe takového osla. Půjdu přes pahorek do Shorehamu a koupím něco léku, abych mohl spát nerušeně. Měl jsem tak učiniti včera.“

Ale v půli cestě na pahorku, u křídových jam, mol přišel opět na Hapleye. Šel dále, pokoušeje se svou mysl upoutati na problémech šachových, ale nebylo to dobré. Hmyz létal do jeho tváře, a hodil po něm kloboukem v sebeobraně. Pak hněv, starý hněv, který tak často cítil proti Pawkinsovi, uchvátil jej opět. Šel dále, poskakuje a oháněje se po točícím se hmyzu. Pojednou nohou vstoupil do něčeho a padl celou délkou těla.

To byla přestávka v jeho dojmech, a Hapley shledal, že sedí na hromádce oblázků před křídovými jamami s nohou otočenou zpět, pod sebou. Neznámý mol poletoval dosud kolem jeho hlavy. Udeřil po něm rukou a obraceje hlavu spatřil dva muže blížící se k němu. Jeden byl vesnickým lékařem. Případlo Hapleyovi, že bylo to štěstí. Pak pomyslně si v duchu, se zvláštní živostí, že nikdo není s to, viděti mola kromě něho a proto, že jest zavázán, aby o něm pomlčel.

Pozdě v noci, když jeho zlomená noha byla obvázána, horečka stoupla a zapomněl na svou rozvahu. Leel rovně na loži a počal pobíhati svýma očima po pokoji, aby viděl, je-li mol dosud kolem. Pokusil se, aby tak nečinil, ale nedařilo se mu. Záhy utkvěl na věci, odpočívající těsně u jeho ruky, při noční záři na zeleném stolním sukně. Křídla se chvěla. Náhlou vlnou hněvu udeřil po něm pěstí, a ošetřovatelka probudila se s výkřikem. Chybil jej.

„Ten mol!“ pravil; a pak: „Zdálo se mi. Nic.“

Celou dobu viděl zcela jasně hmyz, jak putuje kolem římsy a rychle letí pokojem a viděl stejné, že ošetřovatelka ničeho nevidí a nepřívětivě naft pohlíží.

Musí se míti na pozor. Věděl, že jest ztracený muž, nebude-li se míti na pozor. Než, jak noci ubývalo, horečka na něho doléhala a pouhý strach, aby neviděl mola, způsobil, že jej viděl. Kolem pěti, když jitro bylo šedé, pokusil se vstáti z postele a chytiti jej, ač jeho nohu sžírala palčivá bolest. Ošetřovatelce bylo s ním zápasiti.

Z toho důvodu přivázali jej k loži. Na to mol byl smělejší, a jednou cítil, že usedl v jeho vlasech. Pak, protože prudce zmítal svými pažemi, svázali i tyto. Potom mol přišel a plížil se jeho tváří a Hapley plakal, proklínal, bědoval a prosil je, aby jej s něho sňali, ale marně.

Lékař byl hlupec, poloqualifikovaný praktický lékař a neměl ponětí o duševní vědě. Řekl prostě, že není tam mola. Kdyby měl něco ducha, mohl by dosud, snad, zachrániti Hapleye před jeho osudem, osvojuje si jeho přelud a pokrýváje obličej kapesníkem, jak jej za to prosil. Než, jak pravím, lékař byl hlupec, a dokud noha se nezhojila, Hapley byl připoután k loži i s domnělým molem sápadícím se po něm. Neopustil jej nikdy, když se probudil a vyrůstal v obludu v jeho snech. Když bděl, toužil po spánku a ze spánku probouzel se naříkaje.

Tak nyní Hapley tráví zbytek svých dnů ve

HERBERT GEORGE WELLS

vypolštářovaném pokoji, trýzněn molem, kterého nikdo jiný neviděl. Lékař z ústavu pro choromyslné nazývá to hallucinací; ale Hapley, když je volnější v mysli a může mluvit, praví, že jest to duch Pawkinsův, a proto ze zvláštního druhu, a že by právem zasluhoval, aby jej chytili.